Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Het donker is niet eng

Er was eens een kleine jongen die Anand heette. Hij had één angst die hem tegenhield: het donker. Anand was bang voor het onbekende en hij wist niet wat zich daar in de duisternis verborg. Hij voelde altijd een rilling over zijn rug lopen als de zon onderging, en hij rende snel naar de veiligheid van zijn bed, waar hij de dekens over zijn hoofd trok. Anand had een vriend in zijn tuin, een uil genaamd Whoot. Whoot was een wijze oude uil die al vele jaren in de tuin woonde. Hij zag Anand vaak wegrennen uit het donker en vroeg hem waarom hij zo bang was. Anand vertelde Whoot over zijn angst voor het onbekende en hoe hij wenste dat hij 's nachts beter kon zien. Whoot luisterde geduldig en zei toen: "Anand, ik heb ook een probleem. Overdag kan ik slecht zien. Ik kan nauwelijks de muizen en beestjes zien die ik moet vangen om te eten. Misschien kunnen we elkaar helpen." Anand dacht hier even over na en zei toen: 'Wat bedoel je, hoezo? Hoe kunnen we elkaar helpen?' Whoot legde zijn idee uit aan Anand. "Wat als we de ogen verwisselen? Ik zou je mijn nachtzicht kunnen geven zodat je 's nachts beter kunt zien en je zou me je dagzicht kunnen geven zodat ik

overdag beter kan zien. Op die manier krijgen we allebei wat we willen." Anand dacht hier even over na en ging toen akkoord met het plan. Die nacht sloot hij zijn ogen stevig en Whoot plukte zijn oog uit. Het deed een beetje pijn, maar Anand wist dat het voor een goed doel was. Whoot gaf Anand toen zijn nachtkijker ogen. Met zijn nieuwe nachtkijkers verkende Anand de duisternis en ontdekte tot zijn verbazing dat er daarbuiten niets engs was. Hij zag de prachtige sterren aan de hemel, de vuurvliegjes die rondfladderden en zelfs de kleine insecten die over de grond kropen. Hij was niet langer bang in het donker en was Whoot dankbaar dat hij hem hielp zijn angst te overwinnen. Overdag merkte Anand echter dat hij de prachtige kleuren van de bloemen, de blauwe luchten en de groene bladeren van de bomen miste. Hij merkte ook dat hij snel gestoord werd door het felle zonlicht. Hij besefte dat, hoewel de nacht op zijn eigen manier mooi was, hij nog net zoveel van de dag hield.
Whoot daarentegen had het overdag moeilijk. Hij ontdekte dat de dieren waarop hij jaagde, zoals insecten en muizen, hem konden zien aankomen, en hij werd gestoord door mensen die overdag naar de tuin kwamen. Hij miste de rust van de nacht en het gemak van jagen. Nadat ze hier een dag over hadden nagedacht, besloten ze hun ogen terug te wisselen. De operatie was hetzelfde en zowel Whoot als Anand waren blij met de ruil. Anand was blij de kleuren van de dag te zien en Whoot was blij weer 's nachts te kunnen jagen. Vanaf die dag was Anand niet meer bang in het donker en leerde hij de dag ook waarderen.